

РЕШЕНИЕ

№ 2399

гр. София, 03.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 09.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **44** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 145 – 178, чл.чл. 224, 226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 393 от Закона за съдебната власт и Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е, след като с Решение № 17105/23.12.2011 г. по адм. дело № 2625/2011 г. състав на Върховния административен съд е отменил решение на Административен съд София – град, по адм. дело № 3629/2010 г. и е върнал делото за ново разглеждане. Предмет на делото е заявеното с жалба от С. Е. Д. оспорване на Заповед № ЧР-65/26.04.2010 г. на Главния директор на Главна дирекция „Охрана” при МП, с която на Д. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „полицай III степен – сътрудник по охраната II степен”, в ОЗ „Охрана” – В., към Главна дирекция „Охрана”, при Министерството на правосъдието.

В съдебно заседание оспорващият е представляван от упълномощен адвокат М., която поддържа жалбата и с изложени в писмена защита доводи за недоказаност на дисциплинарното обвинение. Претендират се и разноски за водене на делото.

Ответникът, представляван от юрисконсулт оспорва жалбата, като счита заповедта за правилна и законосъобразна, със съображения, съдържащи се в представена писмена защита.

От представените от страна на ответника писмени доказателства, съставляващи административната преписка се установяват следните факти и обстоятелства.

Жалбоподателят С. Е. Д. е заемал по служебно правоотношение длъжността „полицай

III степен – сътрудник по охраната II степен”, в ОЗ „Охрана” – В., към Главна дирекция „Охрана”, при Министерството на правосъдието. Повод за статията е подадена пред Районно управление на МВР, [населено място] жалба от Д. П., в която сочи, че С. Д. и М. С. от [населено място], Област В. са му нанесли на 27.02.2009 г., около 04 часа побой. Със Заповед № 147/01.03.2010 г. главният директор на ГД „Охрана”, след като се запознал с публикация във вестник “Конкурент” (всекидневник за градовете В., В. и М.), в бр. 40/ 01.03.2010 г. със заглавие: “Съдебно ченге преби студент”, е разпоредил извършване на проверка „във връзка с инцидента”. С друга заповед - Заповед № 3 – 234 от 04.03.2010 г., на основание чл. 230, ал. 1, т. 2 ЗМВР, чл. 239, ал.1 ППЗМВР е образувал дисциплинарно производство срещу полицаи С. Д., за което е определил комисия. Образувана била и полицейска проверка, по преписка № ЗМ-75/01.03.2010 г. (пр.пр. № 192/2010 г. по описа на РП – О.), данните от която са били предоставени на дисциплинарна наказващия орган. Комисията, на която е възложено провеждането на дисциплинарно производство е изготвила обобщена справка, с рег. № 2644/12.04.2010 г., в която е приела за установена следната фактическа обстановка.

На 26.02.2010 г. вечерта жалбоподателят Д., заедно със свои приятели - Л. А., М. С. В. и Росена Р. В. посетили дискотеката в [населено място]. Там бил и Д. П.. Около 03, 30 часа на 27.02.2010 г. М. С. В. станал причина за спречкване (сбиване) между него и дисководещия Ц. П.. Д. П., който бил приятел на П. се намесил, за да защити последния. Малко след това П. си тръгнал с управляван от него автомобил, но пред сградата на кметството на [населено място] бил нападен от М. С. В., който му нанесъл удари по лицето и тялото. Към побоя, на страната на М. В. се присъединил и жалбоподателят – полицаи С. Д.. На помощ на нападения се притекъл Г. Л. Д., който забелязал, че Д. лежи на пътя, а в непосредствена близост до него стояли М. В. и полицаи С. Д.. Нападнатият Д. П. е подал и жалба пред Министерството на правосъдието. Според съдебно – медицинска експертиза по писмени данни, от 19.03.2010 г., е установено, че на Д. П. е причинено временно разстройство на здравето, неопасно за живота, придружено от болки и страдания. Комисията е приела, „от събраните по време на дисциплинарното производство материали, че полицаи Д. е участвал в скандалната проява на 27.02.2010 г., пред сградата на кметството, при което е нанесен побой на П.”. Приела е, че дадените от служителя обяснения са израз на негова защитна позиция и не съответстват на другите събрани доказателства. Не са кредитирани обясненията на Росена В., Л. А. и М. В. – приятели на полицаи Д.. Обобщението на комисията е, че „гореописаните действия на полицаи С. Е. Д. представляват, съгласно чл. 224, ал. 1 и ал. 2, т. 4 ЗМВР дисциплинарно нарушение, изразяващо се в неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГД „Охрана - на чл. 7, чл. 8 и чл. 31. Дисциплинарна наказващият орган – директорът на главната дирекция е възприел изцяло становището на комисията, включително квалификацията на деянието, и със Заповед № ЧР-65/26.04.2010 г. е наложил на полицаи С. Д. дисциплинарно наказание „уволнение”, като е прекратил служебното му правоотношение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, в настоящия състав, след като взе предвид доказателствата, съобрази задължителните указания на касационния съд и разпоредбата на чл. 226, ал. 1 АПК, приема от правна страна следното.

Законът за съдебната власт, с чл. 393, ал. 2 препраща, включително относно дисциплинарната отговорност, към ЗМВР – Част трета, Глава шестнадесета, чл.чл. 224 – 234. За нарушения на служебните си задължения държавните служители в ГД

„Охрана” се наказват с предвидените в чл. 226, ал. 1 ЗМВР дисциплинарни наказания. Според чл. 224, ал. 2 ЗМВР дисциплинарните нарушения са: неизпълнение на разпоредбите на този закон и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на ръководството на МВР и на преките ръководители; неизпълнение на служебните задължения; неспазване на служебните правомощия; неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. От така формулираните хипотези на дисциплинарни нарушения е видно, че в закона са очертани две групи – нарушения на служебните задължения, свързани със заеманата длъжност и нарушения на установени в етичния кодекс морални норми за поведение. Разпоредбата на чл. 227, ал.1 ЗМВР определя, кои са тежките нарушения на служебната дисциплина, за извършването на които задължително се налага наказание „уволнение”. Сред тях е и това по т. 10 – „друго тежко дисциплинарно нарушение”. В чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР като „друго тежко нарушение на служебната дисциплина” са квалифицирани и действията, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата.

Съдът, предвид мотивите на касационното решение дължи произнасяне по въпроса, извършено ли е от страна на полицейския служител деяние, което да „покрива признаците на дисциплинарно нарушение”.

За процесния случай, както стана ясно, на С. Д. е вменено именно дисциплинарното нарушение „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в ГД „Охрана”, утвърден със Заповед № ЛС-04-755/2006 г., издадена от министъра на правосъдието. Правилата, които не е спазил, според наказващия орган са тези по чл. 8, 31, 32 от Кодекса. Съдът обаче приема, че относима е само нормата на чл. 32, чието съдържание е следното: „Чл. 32. Служителят не може да участва в скандални прояви, с които би могъл да урони престижа на службата”. Следователно, за да бъде прието, че дисциплинарната отговорност на Д. е ангажирана правилно, следва да бъде отговорено, дали той, с деянията си е извършил действия, свързани с участие в скандална проява, несъвместими с етичните правила за поведение на служител в ГД „Охрана” (арг. от чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР), като с тези си действия е уронил престижа на службата.

Според настоящия състав на решаващия съд, отговорът на тези въпроси е положителен. За случая е без правно значение, дали С. Д. е нанасял удари на пострадалия, или само се е опитвал да предотврати побоя. Това обстоятелство подлежи на установяване в хода на досъдебно производство (ако има такова), за престъпление от общ характер, посредством предвидените в НПК процесуални способи, защото дисциплинарната отговорност е различна от наказателната (чл. 224, ал. 3 ЗМВР). Обсъдените и налични по делото доказателства дават основание да бъде прието с категоричност, че Д., в свободното му от служебни задължения време е участвал в скандална проява, изразяваща се в извършени от М. С. В. фактически действия, които може да бъдат квалифицирани като хулигански. Изразът „скандална проява”, употребен в етичния кодекс следва да се разбира като „непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото” – дефиниция, използвана в чл. 325, ал. 1 НК, или като „непристойна проява, изразена в употреба на ругатни, псувни или други неприлични изрази на публично място пред повече хора, в оскърбително отношение и държане към гражданите, към органите на властта или на обществеността или в скарване, сбиване или други подобни действия, с които се

нарушава общественят ред и спокойствие...”, по смисъла на чл. 1, ал. 2 от Указ № 904/1963 г., за борба с дребното хулиганство. Безспорно е, че жалбоподателят Д. е бил едно от основните действащи лица на публично място - пред сградата на кметството, по времето, когато пострадалият е бил нападен и са му нанесени удари. В този смисъл са показанията на пострадалия П. и на свидетеля Г. Л. Д.. Безспорно се установява също, че Д. е бил познат сред обществеността в селото, като полицаи. В заглавието на цитираната по – горе вестникарска статия, която описва случая, той е наречен „съдебно ченге”, а в съдържанието е уточнено, че е служител на „Охрана на съдебната власт”.

С Тълкувателно постановление № 3 от 7.06.2007 г. на ОС на съдиите на ВАС е прието, че под „престиж на службата” следва да се разбира авторитетът на полицията пред обществото, на което тя служи, за да защитава живота, здравето и имуществото на гражданите, да опазва обществения ред, да противодейства на престъпността при стриктно спазване на закона, зачитане на основни права и свободи на гражданите и утвърждаване принципите на правовата държава. Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица намаляване или загуба на общественото доверие в полицията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната полицейска дейност. Това определение е изцяло относимо и по отношение на служителите на МП, осъществяващи служба, свързана с охрана на Съдебната власт. Не подлежи на съмнение и моралната укоримост на вмененото на жалбоподателя деяние, което не съответства на статута на държавен служител.

Дисциплинарното производство срещу държавния служител е проведено и приключено след спазване на изискванията, регламентирани подробно в ЗМВР и в правилника за неговото прилагане. Оспорената заповед е издадена от компетентен дисциплинарнонаказващ орган, в срока, определен в чл. 225, ал. 1, вр. ал. 3 ЗМВР и представлява законосъобразен административен акт, тъй като е постановена в съответствие с административнопроизводствените правила. Дисциплинарното обвинение е доказано по убедителен и несъмнен начин. С оглед на това, оспорената заповед се явява законосъобразна и следва да бъде оставена в сила.

При този изход на съдебния спор, основателна се явява претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Юрисконсултът е поискал възнаграждение и пред касационния съд, което също следва да бъде присъдено с настоящото решение, на основание чл. 226, ал. 3 АПК. Подателят на жалбата, на основание чл. 143, ал. 4 АПК следва да бъде осъден да заплати такова, в размер на общо 300 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от С. Е. Д., на Заповед № ЧР-65/26.04.2010 г. на Главния директор на Главна дирекция „Охрана” при МП, с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „полицаи III степен – сътрудник по охраната II степен”, в ОЗ „Охрана” – В., към Главна дирекция „Охрана”, при Министерството на правосъдието.

ОСЪЖДА С. Е. Д. от [населено място], [улица], вход „Б”, ап. 33, ЕГН: [ЕГН] да заплати на Главна дирекция „Охрана” при МП юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. (сто и петдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния

административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: